

כל הגט פרק שלישי גיטין

כו.

עין משפט
נר מצוה

יד א מ"י פ"ג מהל'
גירושין הלכה ז סג
ע"ז:
ב [טו"ע חו"מ כ"י מג
ספיק א ויטמן מד ספ"י
ה]:
ג ב מ"י ט"ז ט"ז ע"ע
ח"מ סימן מח ספיק
א:
מד ד ה מ"י פ"ג מהל'
גירושין הלכה ז סג
ע"ז:

תוספות ר"ד

מתני' הכותב תופסי
גיטין צריך שיניח מקום
האיש ומקום האשה
ומקום הזמן שטרי מלוה
צריך שיניח מקום המלוה
ומקום הלוה ומקום הזמן
ומקום המעות שטרי מקח
צריך שיניח מקום הלוקח
ומקום המוכר ומקום
המעות ומקום השדה
ומקום הזמן מפני התקנה
ר' יהודה פוסל בכולן ור'
אלעזר מכשיר בכולן חוץ
מגיטי נשים שנאמר וכתב
לה לשמה פ"י אבל שם
העיר תובל ולא יועיל
אותה הגט אלכו לבני
אחיה העיר ולבנות אותה
העיר וכן נמי בשטרי
הלוואה וכשטרי מקח
ונכסא דמילתא
אין הסופר מוסיף תופסין
אלא לבני עירו ואינו
משיב אל לבו שפא יבא
לירו מעיר אחרת: אמר
רב יהודה אמר שמואל
וצריך שיניח אף מקום
הרי את מותרת לכל אדם
ור"א הוא דאמר עידי
מסירה כרתו ובעיא כתיבה
לשמה: מאי מפני התקנה
ספיק תיקון סופרים וברין
הוא דאפילו תופס נמי לא
לכתוב ומשום תיקון סופרי
שרו ליה רבנן ור' יהודה
פוסל בכולן גזר תופס
אטו תורף וגזר שטרות
אטו גיטין ור"א מכשיר
בכולן חוץ מגיטי נשים
תופס אטו תורף גזר שאר
שטרות אטו גיטין לא גזר
ח' תופס אטו תורף:

א) נראה מה דרבינו סובר
דעת רש"י דבתורף גט
בשטרות גזר אטו גיטין ועי'
במ"י פ"ג מהל' כ"ח

בין רבי יהודה בין ר"ש לא שנא וכו'. ורז יוסף דמסקי צ"ל
בכל מערבין (עירונין דף טז): לר"ש לית ליה צריכה גבי
הריני מערב לשבתות של כל השנה כולה רציתי אלך רציתי לא
אלך דמסקי רז יוסף אפיון ולר"ש רצה מצעד יום עירובו עירוב
כו' רז יוסף יתלן בין צמולה צדעת
עצמו למולה צדעת אחרים:

התם ברכתני מעמא כו'. צפרק

בכל מערבין (עירונין דף טז):
מפרש רצא טעמא משום דצפרק
ראשית ששיריה ניכרין ונראה דהתם
גריס רצה מדאיתרי אצ"י צמריה
ועוד דהתם נמי מסיק טעמא כי
הכא: רבי אלעזר מבשרי בבבלי.
פירש צקונטרס וצ"ל צדעת שניח מקומות
הללו וקסה לר"י דבגמרא פסוק רז
כו' אלעזר וקאמר אפי' בשטרות
והאמר רז פפי כו' אלמא מחזי
כשיקרא ה"ג מחזי כשיקרא ואי לא
מכשיר ר"א אללא צטופס דשטרות
מה מחזי כשיקרא איכא מחזר
שהיחם מקום המלוה והלוה והמעות
ועוד משמע דלא פריך מדרב פפי
אלא משום דפסוק כו' אלעזר אללא
אי הוה סבר כרבנן הוה ניחא ליה
ואי ש"ץ צטופס מחזי כשיקרא
אפי' סבר כרבנן תקשי לרב פפי
ונראה לר"י דר"י דר"י מכשיר בשטרות
אפי' תורף ופשמא מיחזי כשיקרא
שכותב פלוני לזה מפלוני ועדיין לא
לזה חוץ מגיטי נשים דפסול אפילו
טופס מדקמני משום שנאמר וכתב
לה משמע דפסול בגיטי נשים טפי
מת"ק ור"א ומנא ליה לגמרא דר"א
מכשיר בשטרות אפי' תורף דפריך
מדרב פפי דלמא צטופס דשטרות
דווקא מכשיר וי"ל דאם אימא דלא
מכשיר אללא צטופס היה לו לקצוע
דברי ר"א אחר ת"ק והיה לו לקלר
ולשנות ר' אלעזר פוסל בגיטי נשים
ור' יהודה פוסל בצולן וגם היה דאז
לשנות צפרק אזי שלל אחד מתמיר
משלפניו אללא אזי רבי אלעזר אחא
לאכשורי בשטרות אפי' תורף ניחא
דתנא דברי רבי יהודה קודם משום
דקאי אמת"ק דאיתרי צטופס ור"א
בשטרות מכשיר טפי מתנא קמא
קשיא

ובגיטין פסול טפי: חוץ מגיטי נשים. ואין לומר בשחורוי
עבדים נמי פסול דאם כן צפ"ק (לעיל טז). גבי שלשה דברים ששוו
גיטי נשים לשחורוי עבדים יתמי וכדברי ר"א צארעב דקמני
וכדברי ר"מ צארעב: וצ"ר שיניח מקום הרי את מותרת צ"ב
אדם. בכל דוכתי משמע שכותבין לשון זה בגט וצ"ל צמרא
(קמין פה). נמי תניא גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם והנהיג
ר"מ לכתוב לשון זה בגט אללא צטופסי גיטין לא היה כתוב ומ"מ
אין להוציא לנו על גיטין הראשונים שהרי מאריכין לכתוב כמה
לשונות בגט דחשיב כמו הרי את מותרת לכל אדם: אבל סיפא
דקתני שאין קיום הגט א"א בחותמיו אימא ר"מ היא. תימה
דצטוף פרק שני לעיל (דף כג). מוקי לה ר' זריקא א"ר יוחנן
כר"מ ופריך עלה מההיא דמחזר דלמנר רבה צר בר תנה א"ר
יוחנן ר"א היא ודחק לשנויי אמוראי עינהו אליבא דר' יוחנן ומאי
קושיא הא משמע הכא דאע"ג דמוקמינן ההיא דמחזר כר"מ מ"מ
מוקמינן שפיר ההיא דהכל כשרים כר"מ ואור"י דלע"פ ששועה
לתיבוא צוה מ"מ מיסתבר דלמאי כחד תנא אללא הך דפירקין
ודאי ר' יוחנן מוקי לה כר"מ משום טעמא דמסקי מדסיפא ר"א
רישא לאו ר"א דמטעם זה קאמר ר"י צפרק ד' אחין (יבמות דף
סז): אחיות איני יודע מי שנאן ועוד דבתרמי קמייתא דמתנין
צמרא פירקא איכא קפידא טפי לאוקמיניהו כחד תנא:

מפני התקנה מאי מפני התקנה. מקום הזמן דתנא צרישא דקצע
בגמרא אחר כך היינו משום דתנא לפרושי מפני התקנה
אליבא דמנן דמוקי לה כר"א דאין פירושו כמו למנן דמוקי לה כר"מ:
קא

לא רצה אינה מקודשת. דלא צעל אללא על תנאי ולא תקיים וכי
רצה מיהא מקודשת ואע"ג דמשעת צעילה ספק רוצה ספק אינו
רוצה אמרינן הוצרך דמשעת צעילה הוה קידושין: טבלים למפרע.
שהרי לא הוצרכה התרומה מעולם: לכשיצבע. כשיצא לידו

לא רצה האב אינה מקודשת אמר ליה בין
לר' יהודה בין לר"ש לא שנא תולה בדעת
עצמו ולא שנא תולה בדעת אחרים אית
מזומנין לו פטעמיס שאלס צא לשוכרו
והוא טרוד בשטרות אחרים: לדין
שיניח מקום האיש וכו'. שאם רואה
חבר צנייהס לא יאמר הריני כותב
כל הגט ובגמרא (י) מפרש טעמא:
לדין שיניח מקום כו'. ואם שמע
שהיה אחד רודף אחר מצירו להלותו
מנה לא יאמר הריני כותב מיד ואניח
מקום הזמן לצדו שלא יהא שטר
מוקדם אללא לדין שיניח מקום הלוה
והמלוה והמעות אע"ג דליכא למישט
למידי גזירה שטרות אטו גיטין:
מפני הספק. בגמ' מפרש אהיכא
קאי: פוסל בצולן. ואפילו הניח
מקומות הללו וטעמא מפרש בגמ':
ר' אלעזר מכשיר בצולן. וצ"ל
שיניח מקומות הללו: חוץ מגיטי
נשים. דגורין צולן טופס אטו
גמרא. שנתא וכתב לה. בגמרא
פריך האי אסורף הוא דכתבי:
גמ' אף מקום הרי את מותרת.
שגם זה עיקרו של גט: עדי מסירה
כרסי. הלכך וכתב לה לאו אחתימה
קאי דחתימת עדים אינה אללא מדברי
סופרים מפני תיקון העולם וכי
כתב וכתב לה משמע אעיקר
כריתות קאי דהיינו כל הני דאמרין:
ולרישא. לשמואל לאוקמי להני תלת
סתמי כר"א ולמימנא צכולו והוא
ששיר מקום התורף אין כותבין על
המחזר (לעיל דף כא): והכל כשרין
לכתוב (לעיל כג): והכותב טופסי
גיטין כולהו אוקמיניהו שמואל כר"א:
דקתני אין כותבין. והדר תנא כתבו
על המחזר כשר ומדקשיא רישא
לסיפא אוקמינא דהכי קאמר אין
כותבין טופס שנתא יכתוב תורף כו':
אללא סיפא. הכל כשרין לכתוב דקתני

שאין קיום הגט אללא בחותמיו: אימא ר' מאיר היא. ואינו נריך
לשיר מקום התורף ואשמעינן שמואל דנריך ורבי אלעזר היא. וסיפא
דקתני שאין קיום הגט אללא בחותמיו לאו לאכשורי תורף דחרש
שועה וקטן דשלל לשמה קאי אללא אמיעתא קאי האשה כותבת את
גיטה לשמה והאיש שוצרו שאין קיום הגט אללא במסירתו ולא בחתימתו.
והא דנקט חותמיו משום דרוב עדי מסירה הם החתומים צו (טו"ב)
גיטין חתומים הם אפי' לר"א מפני תיקון העולם: איכא לאוקמא
כו' אלעזר. ולא קשיא מידי דכפרישית: אללא הא מדסיפא. פליג ר'
אלעזר ארישא דקתני רבי אלעזר מכשיר בצולן חוץ מגיטי נשים
ורישא מכשיר אף בגיטי נשים: אימא רישא לאו רבי אלעזר היא.
וא"צ לשיר מקום הרי את מותרת אללא מקום השמות לצדן משום
קטטה דלקמין ט). קמ"ל. שמואל דרישא נמי כר"א ומרי תנאי ואלכ"א
דר' אלעזר דלקמיה: מפני הספק סופר. התירו לכתוב טופס שלל
לשמה: ור"א היא. הא דקתני מפני התקנה התירו לכתוב טופס
הא לאו הכי הרי אסיר רבי אלעזר היא דבעי לשמה צכתתא
מדלוריתא: לא לכסוד. דלמנא אחי לכתוב תורף אללא משום תקנה
סופר שיהו מוזמנין לו שרו ליה וצ"ל שישיר תורף לכתוב לשמה
ותורף דשאר שטרות נמי גזר משום תורף דגיטין: ורבי יהודה כו'.
וגזר שטרות אפי' טופס אטו גיטין: שטרות אטו גיטין. צטופס לא
גזר דגזירה לגזירה היא: והא כי כסיב לה אסורף כתיב. דקרא
כריתות כתיב (ד) דהיינו תורף והיכי יליף ר"א מיניה למיסר טופס:
אללא. לא תימא שנאמר דמשמע מיניה יליף אללא משום כלומר משום
שנאמר בתורף וכתב לה לשמה גורין טופס אטו תורף דלוריתא:
קשיא

(א) (עירונין טז): ושי"ן.
(ב) וצמ"ס ג. ט"ז (ג) (לעיל)
(ג) ושי"ן. ד) (נחמ"ס)
(ד) ג. א) (ט) (לעיל ט): ושי"ן.
(ה) (לעיל כא): ושי"ן.
(ו) ושי"ן. ט) (ט) ורזו גיטין
חתומים הם הוא סוף דיבור
ואח"כ ממחיל הדיבור האי
נמי איכא לאוקמי אפי'
לר"א. רש"י. ט) (ע"ב).
(י) (דברים כד).

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
ובקלה ויהיה אם לא
תמצאין הן בעיניו כי יצא
בה ערות דבר וכתב לה
ספר בריתו ונתן בידה
ושלחה בחיבה:
דברים כד א

מוסף רש"י

שמואל יבקע הגזר. קודם
שפירש מתנן (עירונין טז)
והוצרך שלא היה עתיד
לנא לדין הפירשה ותמה
טעמא למפרע (חזיון טז)
דנשמתא כי מפרש לה
לאחר וכן איכא למימר
הך דמנא השתא לחלק
הן יס צריכה דמשיקרא
בחוץ הוה נמי ידיה
הוא משעת קריאת שם
וחולין שמה. אללא כי
בקע אור ולא איכר לה
חתימה מיניה מאי יס
צריכה איכא למימר. הא
אפילו לצטוף לאו צ"ל
דמנא אחאי (עירונין טז).
לכשיבקע. ניין דבר,
לומר דלא חייבין לה
(טובה כד) ושי"ן חולין (יז)
ענין דבר לאפוי כלומר
דלא חייבין להני דלא
שמה. דאי בעי מסר ליה
לומר (עירונין טז) ושי"ן
יומא טז. הכותב טופסי
גיטין. שיהו מוזמנין לו.
טופס לשון טופס. מו"ל
בגמ' (נחמ"ס ג). אף
מקום הרי את מותרת
לכל אדם. דהוה עיקר
גיטי (טס).

(א) ולעיל כא: ועי' (א)
 (ב) ולעיל ט: ועי' (ב)
 (ג) ולעיל טז: ד' ימות
 (ד) ולעיל עט: א'
 (ה) ולעיל עט: א'
 (ו) מכות ט. כתיבת ג':
 (ז) מכות טז: פה: ועי'
 (ח) כתיבת ח: פה: ועי'
 (ט) כתיבת ט: פה: ועי'
 (י) כתיבת י: פה: ועי'
 (יא) כתיבת יא: פה: ועי'
 (יב) כתיבת יב: פה: ועי'
 (יג) כתיבת יג: פה: ועי'
 (יד) כתיבת יד: פה: ועי'
 (טו) כתיבת טו: פה: ועי'
 (טז) כתיבת טז: פה: ועי'
 (יז) כתיבת יז: פה: ועי'
 (יח) כתיבת יח: פה: ועי'
 (יט) כתיבת יט: פה: ועי'
 (כ) כתיבת כ: פה: ועי'

קאי פסיק ותני בו'. הא דלא דייק לעיל בפרק ז' (דף טז.) גבי נכתב זיום ונחתם זילהא משום דהכא נמי לא דייק אלא משום דכיון דכבר אשמועינן דמוקדם פסול ממילא ידעי' דלרין שיניח מקום הזמן אפילו לא היה תני ליה דהכי נמי לא תנא לרין שיניח מקום הרי את מותרת לכל אדם: **לכשאכנסנה** אנרשנה אינו גט. פירש בקונטרס משום דהוי יאן וקשה דלזני גט משמע דלזני גט כלל ובגט יאן אס נגרשה מינשא לכתלה כדלמר לקמן צהורק (דף עט.) ואומר ר"מ דבגט יאן ליכא אלא ייחוד בעלמא והכא דנכסה גרע טפי דודאי ליכא ביאה וא"ת דביצמות פ"ה (דף נג.) גרסינן אהך מילתא לכשאכנסנה אנרשנה הרי זה גט מפני שזידו לגרשה ולפי' הקונטרס ינחא דפי' שם דגט יאן מיהא הוי ור"מ מפרש דהתם איירי כשכתב בו זמן הנתינה דלפי' גט יאן לא הוי והכא כשכתב זמן קודם נישואין: **הבא** נמי גזירה שמא יאמרו גיטה קודם לבנה. וא"ת מה קפידא הוא שיכתוב הסופר זמן והא ליכא למיחש שיכא לגרש בגט זה אחר נישואין שהרי עדים לא יחתמו לו דחשו שהוא מוקדם ואיכא למיחש בנישואין משום פירי ואומר ר"ת דכיון שרואין העדים שכתב בגט ארוסתי יחתמו אחר הנשואין כי יסברו דעודה ארוסה וא"ת כשיניח מקום הזמן נמי ויכתבו זמן זיום גרושין איכא למיחש שיאמרו גיטה קודם לבנה כיון שרואין שכתוב בגט ארוסתי וקבורין שלא ניסת לו מעולם וגם יפקדו הלקוחות פירות שמכר להם הבעל שלא כדיון דיאמרו ארוסה היתה ואין לו פירות וי"ל דלקוחות לא יקנו פירות אם לא שידעו שגשואה היתה ויציאו עדים על כך וגם על צנה לבנה ויראו שנתעברה לפני הזמן הכתוב בגט ויתברר הדבר שניסת א"י יש לדבר קול שישאלת אלא שאין זמן הנשואין ידוע על כך וידעו דמה שכתוב בגט ארוסתי לפי שנתכתב קודם נישואין אצל אס נכתב זמן של קודם נישואין יאמרו כל שעה דגיטה קודם לבנה אצל קשה דלמה לן טעמא דגיטה קודם לבנה כיון שהיא נשואה וכמוז פירי כמו גט שאין בו זמן כלל שאין שום הוכחה מתוך זמן הכתוב בגט זה: **הבא** נמי מיהו כשיקרא וא"ת ורב פפי מ"ש דנקט אשתתא טפי מכל שטרות ואומר ר"י דרבותא

מוסף רש"י

משום בת אחרת. והיא אשמו ושמא תזנה תחתיו וכן עליה שלא תתקן וינשא לה גט כלא זמן ותנא לה וכתשעין עליה ציטת דין מולאה גיטה ואומרת גרושה הייתי ופסויה כחוקה שנה (ועי' ד' ובר"י יבמות כ"א.) משום פירות. שמתן הגט ואיך אס יתברר הבעל בפירות נכסי מלוג אלה תנא וזא לא היה טעם וזא לא היה טעם וזא לא היה טעם והאך וכתשעין לזני היא קפידא הוא שיכתוב הסופר זמן והא ליכא למיחש שיכא לגרש בגט זה אחר נישואין שהרי עדים לא יחתמו לו דחשו שהוא מוקדם ואיכא למיחש בנישואין משום פירי ואומר ר"ת דכיון שרואין העדים שכתב בגט ארוסתי יחתמו אחר הנשואין כי יסברו דעודה ארוסה וא"ת כשיניח מקום הזמן נמי ויכתבו זמן זיום גרושין איכא למיחש שיאמרו גיטה קודם לבנה כיון שרואין שכתוב בגט ארוסתי וקבורין שלא ניסת לו מעולם וגם יפקדו הלקוחות פירות שמכר להם הבעל שלא כדיון דיאמרו ארוסה היתה ואין לו פירות וי"ל דלקוחות לא יקנו פירות אם לא שידעו שגשואה היתה ויציאו עדים על כך וגם על צנה לבנה ויראו שנתעברה לפני הזמן הכתוב בגט ויתברר הדבר שניסת א"י יש לדבר קול שישאלת אלא שאין זמן הנשואין ידוע על כך וידעו דמה שכתוב בגט ארוסתי לפי שנתכתב קודם נישואין אצל אס נכתב זמן של קודם נישואין יאמרו כל שעה דגיטה קודם לבנה אצל קשה דלמה לן טעמא דגיטה קודם לבנה כיון שהיא נשואה וכמוז פירי כמו גט שאין בו זמן כלל שאין שום הוכחה מתוך זמן הכתוב בגט זה: **הבא** נמי מיהו כשיקרא וא"ת ורב פפי מ"ש דנקט אשתתא טפי מכל שטרות ואומר ר"י דרבותא היא צארשתא אע"פ שידעין שחתמת העדים אמת ומוזמנים העדים לפניהם לקיימה: **וליתא** אדרב פפי. תימה דמסיק ליתא ורב נמי לא סבר לה ובפרק ז' דמכות (דף כא:) פריך מינה לרב גבי ג' שישבו לקיים את השטר ומגיה מתוך כך דברי רב צימא על ג' כתוב בו וי"ל דודאי אליבא דרב ליתא והתם פריך לישבא דקאלמר משום דרב הוגא ולא מפיס צה אמר רב ואית דלא גריס הכא לרב פפי אלא וליתא ופי' וליתא לקושיא צארשתא חיישי' למיחוי כשיקרא שהוא קיום השטר ובפ"צ דמכות (דף כ"א.) דלירי צקיום השטר פריך שפיר מינה וצפ' הכותב (שם פה.) דמייתי לה אפסק דין דרב ציצי קאלמר נמי וליתא יש לפרש כמו הכא וליכא כולי האי מיחוי כשיקרא שמתין שנשבעה כמו שפסקו לה צ"ל: **הא**

קשיא דר' אלעזר אדר' אלעזר תרי תנאי

ואליבא דר"א ר' שבתי אמר חוקיה משום קטטה ור"מ היא דאמר עדי חתימה כרתי וברין הוא דאפי' תורף נמי לכתוב וזמנין דשמעה ליה לסופר דקא כתיב וסברה איהו קאמר ליה והוה לה קטטה בהדיה רב חסדא אמר אבימי משום תקנת עגונות אמרי לה ר"מ ואמרי לה ר"א אמרי לה ר"מ דאמר עדי חתימה כרתי וברין הוא דאפי' תורף נמי לכתוב וזמנין דהוה ליה קטטה בהדה ורתח עלה וזרק ליה ניהלה ומעגן ומותיב לה אמרי לה ר"א דאמר עדי מסירה כרתי וברין הוא דאפי' טופס נמי לא לכתוב וזמנין דבעי למחיל למדינת הים ולא אישכח ספרא ושבוק לה. ואייל ומעגן ומותיב לה: **ומקום הזמן**: קפסיק ותני לא שנא מן הנישואין ולא שנא מן האירוסין בשלמא מן הנישואין בין למ"ד משום בת אחרת איכא בין למ"ד משום פירי איכא אלא מן האירוסין בשלמא למ"ד משום בת אחרת איכא אלא למ"ד משום פירי ארוסה מי אית לה פירי אמר רב עמרם הא מילתא שמעית מיניה דעולא דאמר משום תקנת ולד ולא ידענא מאי ניהו כיון דשמעיתא להא דתניא דאמור כתבו גט לארוסתי לכשאכנסנה אנרשנה אינו גט ואמר עולא מה טעם גזירה שמוא יאמרו גיטה קודם לבנה ה"ג גזירה שמוא יאמרו גיטה קודם לבנה א"ר זירא אמר ר' אבא בר שילא אמר רב המנונא סבא אמר רב ארא בר אהבה אמר רב הלכה כר"א קרי רב עליה ודר"א מובינא דחכימי ואפי' בשאר שטרות נמי והאמר רב פפי משמיה דרבא האי אשתתא דרייני דמיכתבה מקמי דליסיהדי סהדי אחתימת ידיהו פסולה אלמא מיחוי כשיקרא ה"ג מיחוי כשיקרא וליתא מדרב נחמן דאמר רב נחמן אומר היה ר"מ אפילו מצאו באשפה חתמו ונתנו לה כשר ואפילו רבנן רב פליגי עליה דר"מ אלא בגיטי נשים דבעינן כתיבה לשמה אבל בשאר שטרות לא דא"ר אסי א"ר יוחנן שטר בשלוה בו ופרעו אינו חוזר ולוה בו שכבר נמחל שעבודו מעמא דנמחל שעבודו אבל משום שיקרא לא חיישינן: **מתני'**

גליון הש"ס

גמ' ואיל' ומעגן עי' לקמן לג ע"א מדי' ושמה: **שם** א"ר אבא בר שילא. כדל' הדורות נהגה הש"ס תנן דל' רב: **תוס'** ד"ה לכשאכנסנה וכו' ור"ה פירש דהתם.

תוספות ר"י

קשיא דר' אלעזר אדר' אלעזר. פי' ברישא תני דרובת תופסי גיטין ולא גזר תופס אטו תורף: **תרי** תנאי אליבא דר"א: ומקום הזמן. קפסיק ותני לא שנא מן הנישואין לא שנא מן האירוסין צריך שיכתוב זמן בגט. א"ר זירא אמר רבא בר שילא אמר רב המנונא סבא אמר רב ארא בר אהבה הלכתא כר"א פי' אמרי עדי מסירה כרתי (והרב פי' הלכה כר"א דגזר תופס אטו תורף וצריך שיכתב כולי לשמה) קרי עליה וכתובה נעצרה לאחר גירושין ופגם הוא למשפחה: **הלכתא כר' אלעזר**. שפסול צנופסי גיטין גזירה משום תורף: **טובינא דחכימי**. מאושר שצנכמיים: **ואפילו בשאר שטרות**. צמאי דפליגי ר' אלעזר אדר' יהודה ואכשר צנופסי שטרות אמר רב נמי הלכה כר"א צתמיה: **אשתתא**. קיום השטר העדים מעדיין על כתב ידה צצ"ד וצ"ד וצ"ד כותבין בו צמוצב תלמא הוינא ואתו פלוגי ופלוגי ואסידו אחתימות ידיהו ואשרנויה וקיימנויה כדחוי וסותמין: **מללא צאשפה**. ולא נכתב לשם אשה כלל אלא לא חיישינן למיחוי כשיקרא כיון דנתתם צתמו וזמנו: **בו**. ציום של חתימה: **ופרעו**. צו ציום: **אינו חוזר ולוה בו**. ואפי' ציום מלוה ראשונה לאחר פרעון דליכא למיחש למוקדם והכי מפרשינן לה צשנים אוחזין (צ"מ ט.): **שכבר נמחל שעבודו**. כשפרעו וצטל השטר ואין הקרקעות משועבדות שזו למלוה השנייה שלא עליה נתתם שטר זה והיא לה מלוה על פה: **אצל לשיקרא**. אס היה נתתם על מלוה זו אע"פ שנתכתב קודם הלוואה כשר אס צו ציום נכתב: **מתני'**

דצטרות לא חיישינן למיחוי כשיקרא דאמר רב נחמן וכו' ודוקא (דף כ"א.) דלירי צקיום השטר פריך שפיר מינה וצפ' הכותב (שם פה.) דמייתי לה אפסק דין דרב ציצי קאלמר נמי וליתא יש לפרש כמו הכא וליכא כולי האי מיחוי כשיקרא שמתין שנשבעה כמו שפסקו לה צ"ל: **הא**

גמ' ואיל' ומעגן עי' לקמן לג ע"א מדי' ושמה: **שם** א"ר אבא בר שילא. כדל' הדורות נהגה הש"ס תנן דל' רב: **תוס'** ד"ה לכשאכנסנה וכו' ור"ה פירש דהתם.

תוספות ר"י

קשיא דר' אלעזר אדר' אלעזר. פי' ברישא תני דרובת תופסי גיטין ולא גזר תופס אטו תורף: **תרי** תנאי אליבא דר"א: ומקום הזמן. קפסיק ותני לא שנא מן הנישואין לא שנא מן האירוסין צריך שיכתוב זמן בגט. א"ר זירא אמר רבא בר שילא אמר רב המנונא סבא אמר רב ארא בר אהבה הלכתא כר"א פי' אמרי עדי מסירה כרתי (והרב פי' הלכה כר"א דגזר תופס אטו תורף וצריך שיכתב כולי לשמה) קרי עליה וכתובה נעצרה לאחר גירושין ופגם הוא למשפחה: **הלכתא כר' אלעזר**. שפסול צנופסי גיטין גזירה משום תורף: **טובינא דחכימי**. מאושר שצנכמיים: **ואפילו בשאר שטרות**. צמאי דפליגי ר' אלעזר אדר' יהודה ואכשר צנופסי שטרות אמר רב נמי הלכה כר"א צתמיה: **אשתתא**. קיום השטר העדים מעדיין על כתב ידה צצ"ד וצ"ד וצ"ד כותבין בו צמוצב תלמא הוינא ואתו פלוגי ופלוגי ואסידו אחתימות ידיהו ואשרנויה וקיימנויה כדחוי וסותמין: **מללא צאשפה**. ולא נכתב לשם אשה כלל אלא לא חיישינן למיחוי כשיקרא כיון דנתתם צתמו וזמנו: **בו**. ציום של חתימה: **ופרעו**. צו ציום: **אינו חוזר ולוה בו**. ואפי' ציום מלוה ראשונה לאחר פרעון דליכא למיחש למוקדם והכי מפרשינן לה צשנים אוחזין (צ"מ ט.): **שכבר נמחל שעבודו**. כשפרעו וצטל השטר ואין הקרקעות משועבדות שזו למלוה השנייה שלא עליה נתתם שטר זה והיא לה מלוה על פה: **אצל לשיקרא**. אס היה נתתם על מלוה זו אע"פ שנתכתב קודם הלוואה כשר אס צו ציום נכתב: **מתני'**

דצטרות לא חיישינן למיחוי כשיקרא דאמר רב נחמן וכו' ודוקא (דף כ"א.) דלירי צקיום השטר פריך שפיר מינה וצפ' הכותב (שם פה.) דמייתי לה אפסק דין דרב ציצי קאלמר נמי וליתא יש לפרש כמו הכא וליכא כולי האי מיחוי כשיקרא שמתין שנשבעה כמו שפסקו לה צ"ל: **הא**